

Et hic erat, hic multus et intimus,
Ad os, ad aures, cor quoque Cæsaris.
Per hunc placebat qui placebat :
Hoc sine vix aliquis valebat.
Hac præminentem magniscentia
Omnes honorant muniscentia,
Facti per illum gratiosi,
Ut sua vota queant mereri.
Qui non avare sed cupidus pie
Hoc exigebat quod foret utile,

A Notaque culpæ quod careret
Quod sibi spem venie pararet.
Nam vestra sancti corpora martyres,
Quærebant hujus sancta viri fides,
Translata qualicunque cura,
Ut reverenter haberet illa.
Gaudebat hoc urbs Metis episcopo,
Fidens in ejus præsidio duplo,
Pollens per ejus sanctitatem
Tutaque per generositatem.

EPITAPHIUM EVRARDI COMITIS

AUCTORE THEODERICICO.

(Ex Sigeberto in Vita Theod. apud Pertz ubi supra.)

Anno Dominicæ incarnationis 978 Deodericus humili præsul, ab ipsis parietinis hujus loci construtor, pio studio Everardum fratre uolum sibi, quoad vivere datum est unicum amorem, orthodoxis religiisque sanguinis parentibus clarum, ipsosque egregia indole puerilis gratiæ re promittentem, ac semet genti patriæque suæ in spem maximam ab ipsis cunis dulci affectu educatum, immatura falce mortis vixdum decennem abscisum, luctu plebis patrumque immodico charum pignus silici sub humana sorte iv Non. Septembris mandavit.

Item epitaphium.

Non est dampnosa mors justi, set preciosa,
Ante Dei faciem semper habendo diem.
Ipse dies plenus, lucenti sole serenus,
Est sine nocte dies et sine fine quies.

B Hac requie latus, lucisque levamine fretus,
Evrardus maneat, cernere quo valeat
Regem regnantem, regnantum regna regentem,
Christum, quem coluit, vivere dum potuit.
Is puer insignis viventem flore decennis
Ornans mundicia quæque sui studia,
Transiit e mundo Septembris sole secundo.
Lector dic tandem : Pace quiescat ! amen.

Item epitaphium ejusdem comitis Everardi.

Clauditur hac tumba pridem sine felle columba,
Insans Evrardus, nobilis atque pius,
Sanguine magnifici generosus Deoderici
Præsulis, ex cuius fratre fuit genitus.
Crastina Septembris lux his fuit ultima membris.
C Christe tuam requiem da sibi teque diem !

INVENTIO SANGTORUM

A domino Theoderico episcopo Metensi repertorum atque ad civitatem Metensem translatorum

(Apud Acherium Spicil. vet. edit. tom. IV.)

Anno Incarnationis Dominicæ 870 magno et gloriosissimo Cæsare Augusto Ottone, cum æquivoco suo admirabilis indolis adolescente filio æque Augusto, simulque magnarum virtutum conjugé Adelheide, quæ nihil unquam justius, mansuetius, prudens, nec magis pium quidquam potuit esse; Italæ sceptræ pio justoque moderamine pacifice ac solide usque in fines Calabriæ gubernantiibus, dominus venerabilis sanctæ Metis episcopus Theodericus, ipsi magnifico imperatori sanguine ac mira dilectione atque familiaritate conjunctus, cujusque consultu pro mira sapientiae prærogativâ, cuncta

D Palatina agebantur negotia : in eadem Italica expeditione constitutus, in qua triennium fere militavit ; dum divino præcipue cultu deditus, quæque ad honorem decoremque seu monumentum suæ sanctæ sedis, certatim exquireret, et efficaciter votis ejus cuncta suppeterent, corporum sanctorum maximam copiam ex diversis Italæ locis, divina se gratia adjuvante, collectam, digno se cultu atque honore alibi præstantius veneranda, eidem suæ sanctæ sedi Metensi inyehere studuit.

De sancto Elpidio.

Horum primum sanctum et venerabilem Christi